

Bödecs László

A MUNKANAP VÉGÉN, PÉNTEK

Péntek este volt, és a város
egyik főbb utcáján mentem hazafelé,
lábaimban egy újonnan visszaköltözött, ismerős érzés,
már feledni vélt, halvány bizsergésével.

A boltok zártak, a kirakatokat takarították,
éledtek a kocsmák, és a járókelők, mintha mind
indultak volna szintén valahová,
céltudatos, nem sietős léptekkel kerülgették
az aktuális lomtalanítás járdaszélen felhalmozott kupacait.

A férfit egy ilyen halom mellett láttam ücsörögni,
hasonló korú, de koszosabb, szikárabb arca átszellemült,
megvilágították a szemben lévő bolt fényei.

Tekintete egy cukrászdába vezetett,
s odabent fiatal, szőke lány hajolt valami fölé,
míg az ajtó nyitva állt, tán a szellőztetés miatt,
kötényén a színminták, és hosszú copfja remegtek,
ahogy mozdult a teste, vékony karjai dolgoztak még,
pénteki nyugalommal, kezeivel talán súrolt
vagy épp reszelt valamit.

Irodalmi összeállításunk a füzet eleji beszélgetés résztvevőinek
ajánlásával készült.

Megálltam és néztem a tekintetet a bolt kiáradó fényében,
mikor ez eltelt, magamban azt kérdeztem, hol vagy,
és talán még, mintha mondtam is volna félhangosan,
de talán lényegtelen, valamit.

Lábaim elernyedtek, mint aki ráül a készülő éjszakákra,
repülőn alvó utasok a felhőkre,
a házak, amiket előre tudok, hogyan következnek
az utcákban, mesélni kezdtek, városok,
részeg ölelések végtelenül kiszolgáltatott, egyszerű emlékei
magukhoz emeltek, a hátamba martak,
rám mosolyogtak az utcalámpák,

és úgy éreztem, megülnék még
egy öregedő, ócska világ
még használható lomjain.
Elfordultam. Továbbmentem.

© Fortepan